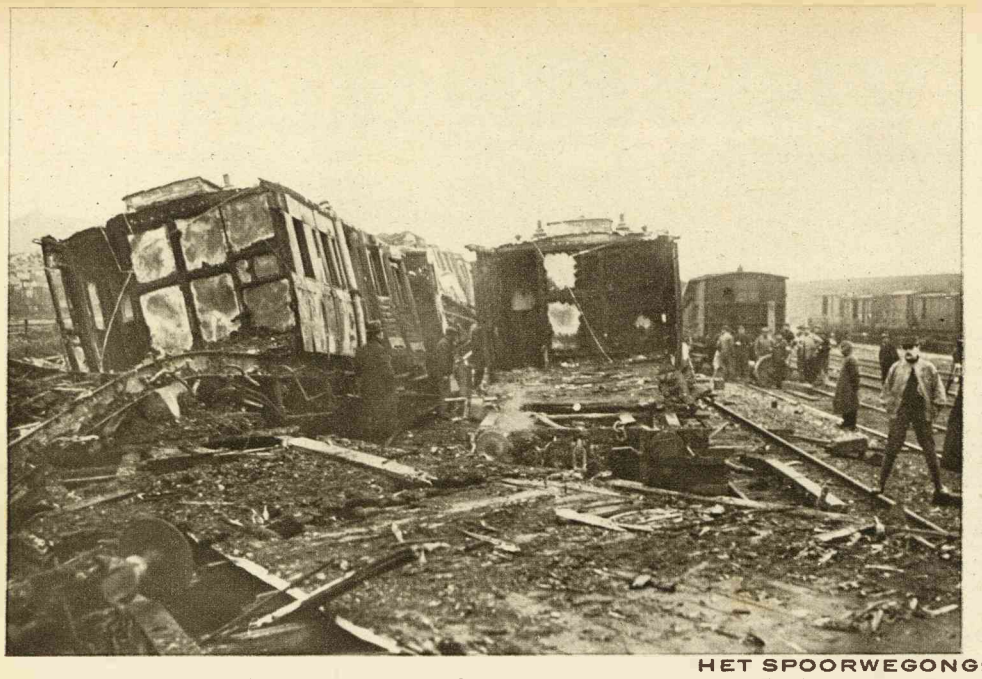

HET SPOORWEGONGELUK BIJ ST. DENIS.

Den 1sten Februari is de expres-trein naar Calais, terwijl hij met een snelheid van 60 mijlen reed, nabij St. Denis gederailleerd. De locomotief ontspoorde en zeven wagens, waarbij de gastanks, barstten zoodat er brand ontstond. Door brandweer en militairen werd met behulp van zoeklichten het reddingswerk begonnen. Ruim tien personen werden gedood en ongeveer twintig gewond.

„Laat mijn arm los!" riep ze uit. „Jouw aanraking is me een gruwel! Als je mij voor vandaag genoeg beleedigd hebt, wees dan zoo goed mijn kamer te verlaten."

Muller stootte haar van zich af met zulk een kracht, dat ze de tafel moest grijpen om niet te vallen; daarna de bloemen op den grond werpende, vertrapte hij ze tot een vormloozen hoop, schopte ze verachtelijk ter zijde en verliet de kamer.

Niet zoodra was de deur achter hem gesloten of Tilly, den brief door midden scheurende, wierp hem ongelezen en achteloos weg en verborg haar gelaat in de kussens van de sofa, in hartstochtelijk snikken uitbarstende. Zoo vond Jojo Berlemont haar een half uur later.

„Wel Tilly," zei deze onthutst, „wat is hier aan de hand! Heb jij en Ferd....?"

„Ja we hebben!" barstte Tilly uit, zich oprichtende en haar haren van het gelaat strijkende. „We kunnen elkander tegenwoordig niet zien of we hebben twist! Ik zeg je, Jojo, ik kan dat niet langer verdragen!

„O, 't is vreeselijk!" verklaarde juffrouw Berlemont. „Zes maanden geleden, toen ik je bruidsmeisje was, dacht ik dat jullie het gelukkigste paar op de wereld waren, zooals jullie het mooiste waren," voegde ze er in eerlijke bewondering aan toe.

„Welnu, we zijn 't niet," zei mevrouw Muller op bedroefden toon, antwoordende op het eerste gedeelte van Jojo's opmerking. „We leven in volkomen onmin. Ik had nimmer gedacht dat Ferdinand zoo onredelijk jaloersch zou wezen."

„Jaloersch? In naam van het geluk: op wien is hij jaloersch?" Juffrouw Berlemont lachte luid over zoo'n ongerijmdheid.

„Jij moogt vrij lachen, Jojo, — 't is ook belachelijk; want hij... hij heeft de meest schandelijke en dwaze dingen gezegd over... over Frits!" En bij de herinnering aan de scène met haar man, barstte mevrouw Muller opnieuw in tranen uit.

Jojo was op 't punt het weder uit te proesten, toen een plotselinge gedachte haar hiervan terughield.

„Tilly," zei ze angstig, „heb je al die onaangenaamheden door mij? Ja, 't is zoo! Ik zie 't! In je ijver om mij te helpen heb je jezelf in een valsche positie gebracht; je man jaloersch en woedend en jezelve ongelukkig gemaakt. Ik moet het hem dadelijk gaan vertellen!"

„Dat verbied ik je!" riep het jonge vrouwtje uit, opspringende en zich voor de deur plaatsende.

„Ik zou het hem zelf hebben uitgelegd als hij niet zoo schandelijk tegen mij te keer was gegaan.

Een prettig leven zal ik bij hem hebben als hij voornemens is jaloersch te worden op iedereen, die mij bloemen zendt of beleefd tegen mij is."

„'t Is vreeselijk dwaas van hem," stemde juffrouw Berlemont toe, „maar hij is dol op je, Til! Ik wou dat jij het mij aan hem wilde laten vertellen. Het is zijn groote liefde voor jou, die hem zoo onredelijk maakt." — „En ik wil geen liefde zonder vertrouwen," hervatte Tilly op ongeduldigen toon. „Ik zeg je, Jojo, hij wantrouwt en verdenkt mij van het eerste oogenblik af. Wat," ging ze voort, haar plaats aan de deur verlatende en op haar vriendin toetredende, „al zag ik zijn heele schrijftafel vol brieven van andere mij bekende dames liggen, dan zou ik toch niet het minst aan zijn trouw twijfelen."

„Zoo, denk je dat? Je zoudt je vreeselijk verongelijkt en verwaarloosd gevoelen en dat zou iedere vrouw, die maar het minste gevoel van eigenwaarde bezit. Wil ik je wat zeggen," ging juffrouw Berlemont met meer kracht dan elegance voort, „als ik eenige vrouw betrapte op een briefwisseling met mijn man, dan zou ik ze de ooren wasschen!"

„Ach, laat ons hierover maar verder zwijgen," zei Tilly, een mislukte poging doende om onverschillig te schijnen. „Je kleedt je hier en blijft hier slapen, is't niet, Jojo?"

„Ja, da's te zeggen als je me hebben wilt. Ik voel me eigenlijk als een schuldige, Tilly! En wat zou ik hebben moeten beginnen zonder jouw hulp?"

„Trouwen met dien ouden gek, dien je moeder voor je heeft uitgekozen," antwoordde Tilly lachende. „Ga nu mee naar mijn kamer en laat me je domino zien. De mijne is wit."

„En de mijne zwart!"

Onderwijl liep Ferdinand Muller zijn studeerkamer op en neer als een wild beest in zijn kooi. Ondanks zijn jaloezie viel het hem onbeschrijfelijk moeilijk zijn vrouw te wantrouwen. En toch waarom, waarom haastte ze zich zoo den brief van Harting te grijpen? Waarom was zij zoo bevreesd dat hij hem lezen zou? Hoe was ze de laatste maanden veranderd en hoe gelukkkig waren ze eerst geweest! Wat was ze eerst een lief onschuldig kind en wat was zij nu een koele trotsche vrouw geworden! Ferdinand wierp zijn sigaar in den open haard. Hij kwam tot de overtuiging dat hij niet goed gehandeld had. Hij had niet tot haar mogen spreken, zooals hij gedaan had! Zij zou hem zeker alles hebben uitgelegd, als hij niet zoo ruw was geweest. Nu had hij haar trots gewond; en zij was trotsch!

Zijn oogen bleven een oogenblik rusten op haar portret. Zooals hij haar hier in beeld zag, had hij haar menigmaal in werkelijkheid gezien, liggende in de zachte kussens van haar stoel, haar gevulde armen boven haar hoofd en haar oogen lachend op hem gericht.

Zouden zulke oogen liegen en zulke lippen bedriegen?

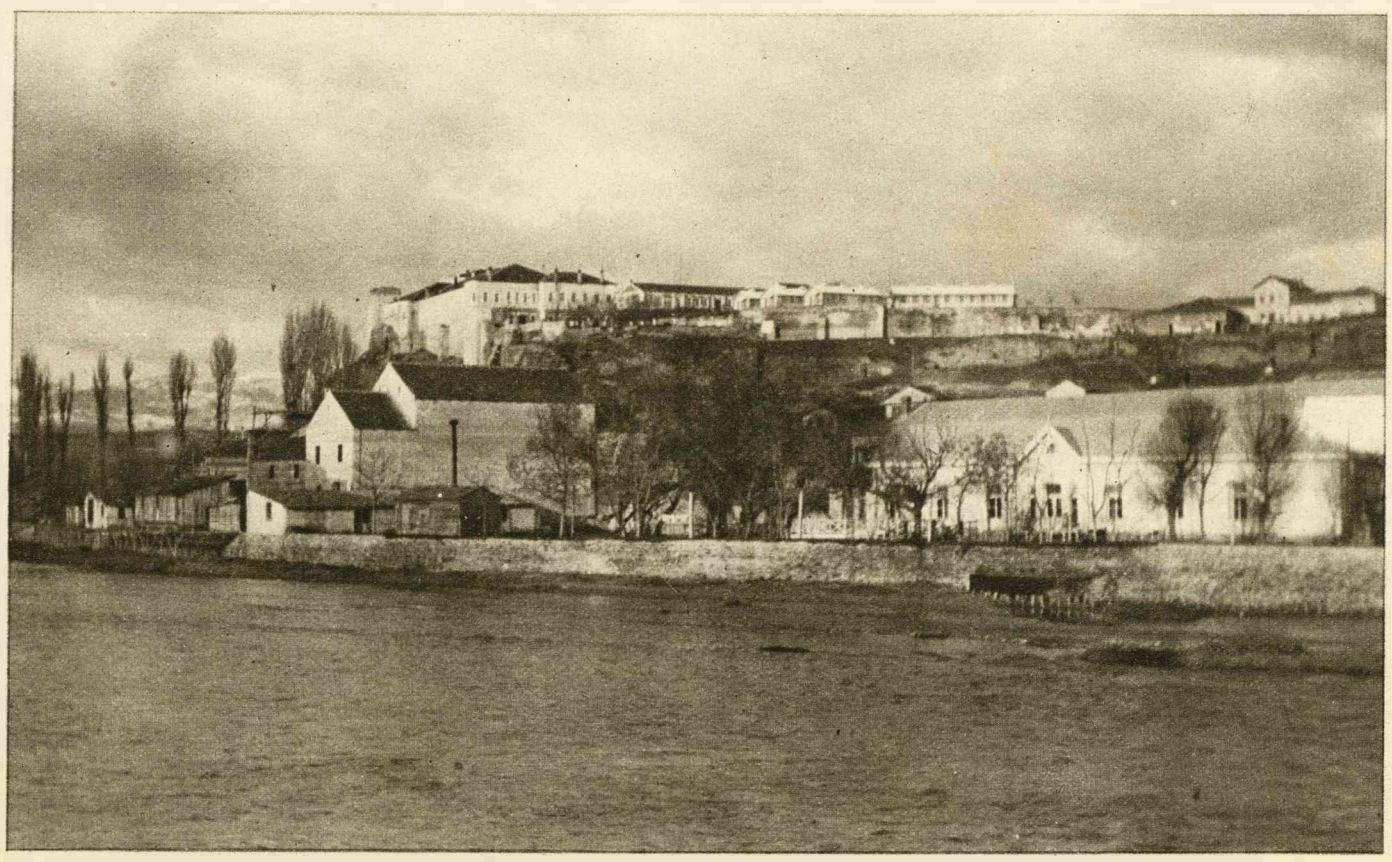
In zijn verbeelding voelde hij haar armen om zijn hals en haar lippen op de zijne. Ja, hij had ongelijk gehad en hij zou haar dadelijk om vergeving gaan vragen. Met jongensachtige opgewektheid en vlugheid vloog hij de trappen op naar het boudoir van zijn vrouw. Alles zou weer in orde komen!

In het eerst was hij een beetje teleurgesteld, toen hij de kamer verlaten vond, maar misschien zou ze dadelijk komen. Hij wandelde de kamer op en neer en bekeek de verschillende

JUSSUF JZZEDDIN. †

De Turksche troonopvolger Jussuf Jzzeddin, die zich een dezer dagen door zelfmoord van het leven heeft beroofd. De foto, die kort geleden genomen is, geeft hem temidden van zijn stafofficieren.

DE STRIJD OP DEN BALKAN.

De citadel van Üsküb, dat door de Duitschers is bezet. Üsküb is gelegen in Nieuw-Servië, aan den spoorweg Belgrado—Saloniki.